

en fortrinlig Bestyrer af en lille Ejendom og i sin Stilling paa Lillemosegaard gjorde fuldstændig Fyldest, viste sig ikke at være den Stilling voksen, som blev ham betroet, og som var betydelig større ovre paa Bregninge-Anstalten, og særlig optraadte han — lad mig ikke bruge for stærke Udtryk — paa en saadan Maade lige over for de Folk, der skulde arbejde derovre, Arkitekten og Ingeniøren, at det egentlig var umuligt at beholde ham. Jeg skal tilføje, at jeg for at blive mere sikker i min Sag, henvendte mig til en Mand paa Egnen, som jeg havde fuld Tillid til, og som meddelte mig, at han var bleven anmodet om at søge at stifte Forlig mellem Professor Keller og Hr. Sinding. Han svarede dertil: Ja, De kan komme og tage Hr. Sinding med. Denne Mand, en Gaardmand paa Egnen, kom saa med Sinding, og da Sinding havde udtalt sig og var gaaet, spurgte vedkommende, idet han vendte sig til den anden: Vil De endnu forlange af mig, at jeg skal optræde som Mægler? Nej, svarede han. Det var den Besked, jeg fik derovre fra. Det gjorde mig selvfølgelig i høj Grad ondt, at en Mand, der har tjent en Statsanstalt i en Aarrække, paa den Maade bliver fjernet fra sin Stilling, og havde jeg kunnet gøre noget den Gang for at støtte ham, vilde jeg have gjort det. Man mente imidlertid, at det ikke var nødvendigt, idet han da var kommen ind i en Stilling. Jeg kan kun sige til det ærede Medlem, at jeg tror ikke, han gavner Hr. Sinding ved at optræde paa den Maade, han har gjort. Fra min Side har der været en virkelig Vilje til at gøre for Manden, hvad jeg kunde gøre, men jeg tror, at det ærede Medlem af en Følelse, som jeg fuldt ud respekterer — jeg forstaar meget godt, at man har Interesse for en Discipel, man har haft kær, og gerne vil støtte ham — lader sig forlede til at tage for haardt paa de Mænd, der have staaet paa den anden Side. Jeg har aldrig haft til Hensigt at gøre denne Mand Uret eller vise nogen Uretfærdighed mod ham, men som Sagen var forelagt for mig, kunde jeg end ikke gøre Indsigelse imod, at Direktionen afskedigede ham. Direktionen var i øvrigt fuldt berettiget dertil, og jeg kunde ikke gøre Indsigelse derimod, thi Ministerens Stilling lige over for en selvejende Institution er ikke saaledes, at jeg kunde forbyde Direktionen at afskedige Manden.

Guldbrandsen: Den ærede Minister udtalte, at Sinding vel kunde gøre Fyldest

som Bestyrer af en mindre Landejendom, men at han derimod næppe kunde gøre Fyldest ved Bestyrelsen af de to ikke ubetydelige Landejendomme i Bregninge. Det har jeg aldrig nogen Sinde hørt om ham, og spørger man Landmændene i Omegnen af Bregninge, om han kunde gøre Fyldest som Bestyrer af Anstaltens Landbrug der, vilde Svaret sikkert blive et enstemmigt Ja fra alle Sider, derom nærer jeg ikke Spor af Tvivl, hans Dygtighed har jeg endnu ikke hørt nogen betvivle. Men det, det kom an paa, skulde have været dette, at han ikke kunde enes med det Mandskab, som arbejdede ved Bygningernes Opførelse, og den ærede Minister nævnedes Konduktøren og Ingeniøren. Jeg kender godt denne Historie, og nu nødes jeg til at komme ind paa den. Hvad er det, Sinding har gjort i dette Tilfælde? Der kom tidlig paa Sommeren en Konduktør derover, der skulde have Tilsyn med Bygningernes Opførelse; saa vidt jeg ved, var det Hr. Professor Klein, der havde Bygningernes Opførelse i Entreprisè, men Konduktøren var i hvert Fald sendt fra en Arkitekt i Kjøbenhavn eller paa Frederiksberg. Denne Konduktør var en ganske ung Mand og for Resten ret fordringsfuld. Sinding havde travlt med Markarbejdet, men en Gang imellem var det saaledes, at en eller to af Hestene stod paa Stald, saa kom Konduktøren og forlangte af Staldkarlen, at han skulde spænde for, han vilde ud at køre, og saa kørte han. Det vilde Sinding ikke have, han havde ikke mere Hestekraft, end der fuldt ud var Brug for, og som Inspektør og Leder af Landbruget, sagde han: Dette vil jeg ikke have, De maa henvende Dem til mig, naar De vil have Køretøj. Sinding skrev saa til Professor Keller, gav ham Underretning om, hvordan den unge Mand behagede at optræde, og saa skrev Keller tilbage, at Køretøj kunde den unge Mand godt faa, naar han vel at mærke rejste i Anstaltens Interesser, i Anstaltens Tjeneste fra og til Stationen o. s. v., men ellers ikke. Saa kom der dernæst en Ingeniør, Hr. Folke-Rasmussen fra Kjøbenhavn, udsendt af Ingeniør Jochimsen. Han skulde opmaale, nivellere og den Slags Ting; saa vidt jeg ved, havde han med Vandværks- og Kloakanlæg at gøre. Denne unge Mand og Konduktøren boede sammen, og behagede at optræde meget anmassende over for den „myndige“ Inspektør, som de betragtede ham for at være. Han vilde nemlig ikke indrømme dem disse Lystkøreture, som de kunde ønske Tid efter anden, og affærdi-